

21.

56.

ELISABETHS

Skugga,

Til

Bergs Rådet

HISINGER.

1788.

af Bertz Linnar

ELIZABETH

Zkuggo,

*Mon seul crime est d'être sensible, et je ne puis m'en
repentir.*

MARMONTEL.

HISLINGER

Ur grafvens lugn, hvem ropar mig?
Der ódet månskors hopp bedrager,
Min skugga i förtviflans stig
Til forgens hem fin tillflygt tager.

Börd, rikedom, jag lemnat Er!
En hand af mull mit byte blifvit;
Men åliskas, sen man år ej mer,
Den lott åt dygden Himlen gifvit.

Hvart irrar jag, och hvi mit namn,
Kring dessa Templets grifter skallar?
Och ur den djupa dödens famn,
Hvem mig med tårar återkallar?

Du? - - - Öme Vån! med tackfamt bröst,
Jag all din kärlek mig påminner.
Vid glömskans bölja, hvilken tröst,
At du mig tårar vårdig finner.

En qväll, när i det vida haf,
Sig månan stum och moln-fri fänker;
Jag hoppas, at Du åt min graf
En suck, och några blommor skånker.

Mins då det grymma ögnablick,
Når hemsk i Dina armar sluten,
Af mig den sista kyss Du fick,
Och min uti Din fjål blef gjuten.

Nej, nej, vi råkas, forgfne Vån!
Mot Himlarne jag ren mig fvingar:
Mit Uphof tar sit lån igen,
Hans Son inför Hans Thron mig bringar.

Farvål! - - Dig hota mulna dar;
Men ofs en Gud til fällhet åmnar.
Jeanette! Jeanette! en tröflös Far
Jag Dig til testamente lemnar.

Du ser - - - ack, håpna! - - - se på mig,
Hur ock Din skönhet skal försvinna;
Men Änglarne, som vänta Dig,
För Dina känflor tjuste brinna.

Och nu, och nu - - - men aldrig mer,
Min Make! Du min suck får höra.
Den trösten dock Dig Himlen ger,
Den, til at mänskor fälla göra.

Man skådar från Seraphers famn
Den ulling, som af armod dignar:
Gör godt; då hedrar Du mit namn,
Och då min skugga Dig vålsignar.